

Arrest

nr. 101 231 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2006 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 12 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel tot terugbrenging (bijlage 26*bis*). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 januari 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing instelde, wordt door de Raad van State verworpen bij arrest nr. X van 1 maart 2011.

1.2. Op 22 oktober 2010 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 februari 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. X van 24 oktober 2012 wordt dit beroep verworpen en weigert de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 6 december 2012 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 11 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 11 december 2012 werd ter kennis gebracht en die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat persoon die verklaart te heten A(...) Z(...)

geboren te G(...), op (in) (...).1990

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.12.2012

Overwegende dat betrokkene op 08.05.2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 25.01.2007 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 22.10.2010 een tweede asielaanvraag indiende die op 08.02.2012 van het CGVS een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 26.10.2012 van de RW deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 06.12.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtredenen die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste en tweede asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kregen. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een attest van de Afghaanse ambassade te Brussel voorlegt. Overwegende dat in dit attest staat dat betrokkene volgens het identiteitsdocument met nr. 319691 te Ghazni woont. Overwegende dat betrokkene het identiteitsdocument met nr. 319691 reeds voorlegde bij zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat het CGVS niet expliciet betwist dat in dit identiteitsdocument zou staan dat betrokkene te Ghazni woont. Overwegende dat het CGVS bij betrokkene eerste asielaanvraag wel oordeelde dat de bewijswaarde van Afghaanse identiteitsdocumenten relatief is. Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn paspoort voorlegt, uitgegeven door de Afghaanse ambassade te België op 21.11.2011. Overwegende dat de bewijswaarde van een kopie gering is. Overwegende dat betrokkene dit paspoort bovendien reeds kon voorleggen in het kader van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een brief van de heer Staelens, betrokkene advocaat voorlegt, met de vraag om betrokkene dossier voor verder onderzoek over te maken aan het CGVS. Overwegende dat in deze brief wordt ingegaan op het attest van de Afghaanse ambassade dat betrokkene heeft voorgelegd. Overwegende dat hierboven reeds geargumenteed werd waarom dit attest bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een brief van de burgemeester van Eeklo voorlegt i.v.m. betrokkene integratie in België. Overwegende dat betrokkene voorgelaten integratie in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 14.11.2012 een bevel om het

grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 1 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

1.4. Er werd een verzoekschrift ingediend op 29 januari 2013 om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.3. vermelde beslissing. De vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werden door de Raad op 31 januari 2013 bij arrest nr. 96.284 verworpen.

1.5. Op 23 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Er werd een verzoekschrift ingediend op 29 januari 2013 om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Dit verzoek tot voorlopige maatregelen werd door de Raad op 29 januari 2013 bij arrest nr. 96.314 verworpen.

1.6. Verzoeker werd op 20 maart 2013 gerepatrieerd naar Kabul, Afghanistan.

2. Rechtspleging

Gelet op het verzoekschrift tot vordering van de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bestreden beslissing van 9 januari 2013, wijst de Raad erop dat de vordering tot schorsing, n.a.v. van het verzoek van 29 januari 2013 om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze bestreden beslissing, reeds werd behandeld. Bij arrest nr. 96.284 van de Raad van 31 januari 2013 werd de vordering tot schorsing als onontvankelijk verworpen.

Derhalve beperkt de Raad zich tot een onderzoek van het annulatieberoep.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker bij brief van 18 februari 2013 aan de Raad meedeelde geen synthesememorie te willen neerleggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 20 maart 2013 werd gerepatrieerd naar Afghanistan. De repatriëring wordt niet betwist door de raadvrouw van verzoeker.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), *juncto* artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet

hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen. (RvS 18 december 2012, nr. 222.810)

3.3. Te dezen heeft de raadvrouw van verzoeker op de terechtzitting op de concrete vraag naar verzoekers belang na de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing slechts geantwoord “*te volharden in het beroep*” waarbij de raadvrouw preciseert te volharden in het bevelscomponent van de bestreden beslissing en verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State inzake het belang.

Aangezien de raadvrouw van verzoeker in gebreke blijft om enige en verdere concrete toelichting te geven die duidelijk maakt waarin het belang van verzoeker nog zou bestaan om zijn asielaanvraag door de Belgische overheden behandeld te zien, dient de Raad derhalve dan ook te besluiten dat de verzoeker als zodanig geen blijk meer geeft van het rechtens vereiste belang voor de vernietiging van de bestreden beslissing. (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

3.4. Niettemin wijst de Raad er tevens op dat het belang dat verzoeker heeft om op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten niet altijd verloren gaat enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad stelt vast dat verzoeker *in casu* een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert.

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Derhalve noodzaakt het voorgaande een onderzoek van de aangehaalde bepaling van het EVRM.

3.5. Verzoeker voert *in casu* het volgende aan:

“Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden, (zie bvb Hilal v UK Application no. 45276/99-6 March 2001.)

Volgens de verklaringen van verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag en tevens uit haar tweede asielaanvraag blijkt dat er wel degelijk ‘mogelijks’ een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden, aangezien zij een Afghaanse staatsburger is en niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Verzoekende partij is trouwens afkomstig uit Ghazni, regio waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend.”

En

“11.1.8. Een uitwijzing van verzoekende partij zou tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Reden waarom het CGVS consequent subsidiaire bescherming toekent voor personen afkomstig uit Ghazni.”

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Artikel 3 EVRM vereist aldus dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.7. Verzoeker betoogt dat een gedwongen terugkeer naar Afghanistan niet enkel een ernstige aantasting van zijn levenskwaliteit zou inhouden maar tevens een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst er ook nog op dat hij afkomstig is uit Ghazni, een regio waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering (d.i. de tenuitvoerlegging van een maatregel) naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De Raad wijst erop dat wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoeker in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*.

De loutere bewering dat een terugkeer naar Afghanistan een ernstige aantasting van zijn levenskwaliteit en een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden volstaat dus niet. De verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. *In casu*, brengt de verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij persoonlijk in Afghanistan in een dergelijke penibele toestand terecht is gekomen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij staft aldus zijn loutere beweringen niet met een nader en concreet begin van bewijs.

Zelfs als zou kunnen worden aangenomen dat de levenskwaliteit van verzoeker op negatieve wijze is aangetast door zijn verwijdering naar Afghanistan, is dit feit alleen niet doorslaggevend om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. In zoverre de verminderde levenskwaliteit te wijten is aan een gebrek aan overheidsmiddelen in het land van herkomst om bepaalde welzijns- en sociale

voorzieningen te treffen, dienen er in overeenstemming met vaste rechtspraak van het EHRM “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” te worden aangetoond waarbij de humanitaire redenen die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. *In casu*, toont de verzoeker met zijn zeer summier en ongestaafd betoog het bestaan van de vereiste “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” niet aan. (zie in deze zin EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 88-95) De verzoeker laat na in zijn verzoekschrift aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing.

Waar verzoeker betoogt hij afkomstig is uit Ghazni, een regio waarvoor subsidiaire bescherming wordt verleend, dient de Raad er op te wijzen dat verzoeker werd gerepatrieerd naar Kabul, zodat verzoekers betoog omtrent zijn herkomst uit Ghazni alsook omtrent het arrest Hilal in het licht van artikel 3 EVRM niet meer dienstig is.

Voorts stelt de Raad vast dat het EHRM recent oordeelde dat er geen aanwijzingen zijn dat de situatie van algemeen geweld in Afghanistan, en in het bijzonder in Kabul, dat niveau van intensiteit heeft bereikt waardoor er een reëel risico op onmenselijke behandeling wordt gecreëerd louter door dat men bij terugkeer aan zulk geweld wordt blootgesteld. (EHRM 20 december 2011, nr. 48839/09, *J.H. v. Verenigd Koninkrijk*, § 55). Hoewel verzoeker reeds op 20 maart 2013 werd gerepatrieerd naar Kabul, kan de raadvrouw van verzoeker op de zitting van 5 april 2013 geen toelichting verschaffen bij de situatie van verzoeker in Kabul. De Raad stelt vast dat wat betreft de repatriëring naar Kabul er geen concrete elementen worden aangehaald of een begin van bewijs omtrent het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM voor verzoeker in Kabul.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Aangezien uit het bovengestelde blijkt dat een schending van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en aangezien er geen afbreuk wordt gedaan aan hetgeen gesteld wordt onder punt 3.3. dient vervolgens de vaststelling dat verzoeker geen blijk meer geeft van het rechtens vereiste belang voor de vernietiging van de bestreden beslissing te worden gehandhaafd.

Het beroep tot nietigverklaring is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES